gut eius partes actu diuise ꝓtinẽt in se ꝓtes in quas ꝑt diuisio sine statu ꝓcedere ꝑm hoc inuenit ibi infinitũ. constat aũt q infinitũ hz rõnem ꝓtenti et entis in potentia. et p ꝙsequens rõnem partis cuius est ꝓtineri. siliter habet rõnem materie cuius etiã est ꝓtineri. et rõnem igneti. qz ens in potẽtia seu materia nõ cognoscit nisi p actũ.

Correlariũ secundũ. Reliq assertiones sunt vere: que de infinito dicũtur famose. Patz verbi gratia. qz prima est q infinitũ reperitur in diuersis nõ vniuoce sicut vna natura. sed q̃dam analogia. Patz qz infinitũ inuenit in magnitudine z motu et tpe. que nõ sunt eiusdẽ generis. sed magnitudo ꝑm se est diuisibilis et motus ꝓpter magnitudinẽ. et tempus ꝓpter motũ. Alia est assertio q ꝙsideratio mathematicoꝝ nõ remouet. licet nõ ponat actu infinitũ. Cui cã est. qz inter magnitudines finitas potest saluari sufficienter tota ꝙsideratio mathematicoꝝ. Ultima est. q cũ sint quatuor cause infinitũ reducit ad genus cause materialis. et patz ex dictis. Correlariũ tercium Soluere rõnes quoꝝdũ superuis tactas nõ est difficile quib nitebant actu esse infinitũ ꝓcludere. Patz qz q̃daz earũ sunt oĩno defectuose. et q̃dam earum aliquã veritatem ꝓtinent. sed insufficientes sunt ad ꝓcludendũ ꝓpositum. ꝑt latius patet in fine tercij libri phisicoꝝ vbi philosophus p ordinẽ soluit ẽnqz rõnes antiquoꝝ Ad rõnes ad ꝑmã dicit. q licet infinitũ in actu nõ posset finiri neqz a nobis ꝓprehendi. tñ tene infinitũ a potentia. qõ hic diffinit. Ad secũdã dicit q extra finitũ est semp aliquid accipere qõ sit extra naturã finiti. sed extra infinitũ est semp aliquid accipere qõ tñ est de natura infiniti. et sic debet intelligi diffinitio. Et sic ꝑz responsio huius quesiti et p ꝙsequens omniũ q̃sitoꝝ huius tercij

Similiter aũt necesse ẽ phisicũ.

Querit ꝑmo.

Vtrũ ꝙsiderare locum: pertineat ad phisicũ. Pro pte vera z affirmatiua est phs in principio huius quarti. in quo hoc multipliciter z efficacit ostẽdit Sed pro parte negatiua arguit. locus est mathematice ꝙsideratois. ergo nõ phisice. Scdo sic. oĩs passio est in suo subiecto. sed locus nõ est in ente mobili. g nõ est passio ei. Minor. ꝓbat. qz ecõtra ens mobile est i loco

Maior. Consideratõem a naturali scia nõ auferũt tria motiua scientie ꝓtraria. Minor. Ostẽdit antiquoꝝ sophistica ratio: q ad phicũ ptinet loci ꝙsideratio Conclusio. Igit de loco tanq̃ de passiõe rei phisice: spectat naturalem ꝙsiderare

Maior ꝑz ex tribus rõnibus q̃ ex littera eliciũtur ꝓtra illa tria motiua. Prima rõ. qz ea q̃ sunt cõia oĩbus naturalibus maxime ptinẽt ad ꝙsideratõem naturalis phie. sed locus est coĩs oĩbus rebus naturalibus. g. Maior ꝓbat. qz talia sunt p se. z p ons ptinẽt ad eãdẽ sciam q̃ est de rebus naturalibus. Minor ꝓbat. qz oẽs res naturales sunt locabiles. Secũda rõ. qz scia naturalis ꝙsiderat de motu. sed ꝑma z cõissima spẽs motus est motus localis. q̃ ꝑsupponit locũ. Tercia rõ. qz plurima difficultas est circa certã notitiã de loco. nõ em antiq defecerũt aut ptermiserũt ꝙsideratõem loci ꝓpter facilitatẽ notitie de loco. sed qz non potuerũt attingere Minor ꝑz. vbi gra antiq sic arguebãt. qõd nõ est nusq̃ est. g q̃cq̃d est alicubi est. In isto argumẽto sunt duo ꝙsideranda. Primũ ptinet ad formam qz arguũt a destructõe aĩtis ad destructiõem ons. et sic ꝑmittit fallacia ons. Secũdũ ptinet ad materiã. qz antique estimabãt hãc passionẽ. scz esse in loco. esse ꝙuertibile cũ ente. Sed hec sophistica rõ subseruit ꝓsenti ꝓpositio. qz ꝑmi philosophãtes nõ posuerũt aliq entia nisi corpa sensibilia sensu tacta. quo dato oẽ ens est ens naturale ꝓprie loquẽdo. Patz g q loc hz ꝑfectate ad omne ens naturale. Ex si positio antiquoꝝ esset vera. tũc phisica esset ꝑma phia. eo q entia naturalia cẽnt ꝑma entia Et cuius hoc sit falsum. tñ p ipm ꝓbat aliq nõ ꝓpositũ.

Ex his ꝑz ꝓclusio. scz q loc est adeqta passio rei naturalis. loquor aũt de re naturali ꝓprie in actu existẽtis z mobilis z ꝺcscibilis ꝑm q natura stricte diffinita est i secũdo huius

Correlariũ. Cõsideratio de loco hz difficultates: ꝑpter varias ꝓprietates loco inexistẽtes. Patet p Aristo. in textu. qz quidã posuerũt locũ esse materiã. ꝺdã formaz. ꝺdã dimensionem separatã. inuitẽtes tñ ꝓprietatib loci. Etiã priores antiq nihil certi tractauerũt de loco. z hoc est signũ q ꝙsideratio de loco hz difficultatẽ. Ad rõnes. Ad ꝑmã ꝺr q diuerse scie pũt idẽ ꝙsiderare diuersimode z eq̃uoce. et sic est in ꝓposito Ad secũdã ꝺr q locus est passio extrinseca entis mobilis. g nõ oportz q sit in corpore locato subiective. sed est subiective in corpore locante et ptinet locatum

Queritur secũdo

Vtrũ pioꝝ rõnes et experiẽtie: cõuincant locũ aliquid esse Pro pte affirmatiua est phs in littera. qui ꝓbat locum esse tribus rõnibus. Sed p pte negatiua posset argui sex rõnibus phi quib ꝓbat locum nõ esse. videant in textu.

Maior. Rationes vere et experientijs cõsone: ꝓbant locũ aliquid esse Minor. Omnes rõnes sunt sophistice: que nituntur simpliciter ꝓcludere locũ in rebus nõ esse Conclusio Facile est igitur ex diuersis apparẽtijs elicere: in rerũ natura locũ existere

Maior ꝓbat. qz videmus sibi inuicẽ corpora succedere in eodem vbi. ita q vbi prius fuit aqua postmodum erit aer. prout constat per experientiam. Et ergo potest elici talis ratio. sicut transmutatio ꝑm formã arguit materiam. ita transmutatio ꝑm locum arguit locum. sed ex prima transmutatiõe ꝓcessum est esse materiam. ergo vigore transmutatiõis secũde debet ꝓcedi locũ esse Secũda ratio. quia ex motu corporum simpliciũ ꝓcludi potest esse quãdam virtutẽ seu potentiã localem. z per consequẽs possumus ꝓcludere locum in rerũ natura existere Tercia ratio. quia antiqui posuerunt esse locũ. nam qui vacuũ posuerũt necessario ꝓcesserũt esse locũ. vt patet ex diffinitione vacui. Similiter hesiodus et alij theologantes poete principium et primũ omniũ posuerũt esse locum. et ita dederũt loco quãdam mirabilem prerogatiuam. scz q esset principium ꝙseruatiuũ aliorum a quo alia dependebant. et nõ econtra Minor ꝓbatur. qz locũ esse est simplicit verũ et per ꝙsequens rõnes peccãt que simplr ad oppositum laborant. Et ergo rões Aristotelis que vident pretẽdere locũ nõ esse sunt sophistice.

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf

et soluunk ab ipso post diffinitõem datam de loco. Et g̃ oporet responsalem esse oculatũ. qz declaratões h̃ posite nõ sunt sufficientes sine illis que habẽtur in copulatz

Ex his oĩbus relinquit conclusio nota Corrolariu. potẽtia quã ostendit motus corpis simplicis: est de genere cause finalis. Probak. qz vnũquodqz appetit suã ipsius ꝓseruatõem z pmanentiã. z qz naturalis locus ẽ ꝓseruatiuus locati. hinc est q̃ ꝑter finẽ sue cõseruatõis et pmanẽtie desiderant eẽ in loco ꝓprio z naturali. et hec est potẽtia seu virtus quã ostẽdit motus corpoꝝ simplicium Rationes contra conclusionem militantes solũuntur ab Aristotele.

Querit tercio. Utrũ concedendũ sit de loco q̃ sit dimensio separata: aut materia vel forma locato intrinseca. Pro pte affirmatiua arguit rationiby antiquoꝝ. Etiam locꝰ est accidens. ergo erit forma. Sed p pte negatiua z vera est sentẽtia Aristotelis ꝙtra Platonẽ z alios antiqs phos. vt patz ad longũ in textu phi.

Haior. Antiquorũ rationes multiplr peccant: quibus locum esse formã aut materiam sententiant. Minor. Motiua antiquorum sunt valde puerilia: quibus crediderunt q̃ locus esset dimensio separata Cõclusio. Est igitur locus in rerũ natura: non tñ dimensio separata. nec materia vel forma.

Haior probak. quia ab eis sumitur tale argumentũ forma est terminus ꝙtinens. z locus est terminus continens. g̃ locus est forma. Silr ex pte materie sic arguit. materia est receptiua successiue diuersoꝝ. z locus successiue recipit diuersa. igit locus est materia. sed hmõi argumenta manifeste delirant. ꝓmo q̃dem. qz arguitur ex puris affirmatiuis in scõa figura. scõo est ibi fallacia ꝓnis. tercio. qz eq̃uoce cõuenit loco z materie hoc quod dr recipere. z ita silr pt dici de argumẽto respectu forme.

Minor patz. qz antiqui mouebant ad sic dõm. eo q̃ in vase inter eius latera videtur esse talis separata dimensio et ad hoc ꝙfert q̃ aer est insensibilis q̃ nõ videt ingredi vel egredi ꝑter corpa sibĩ inuicem succedentia in vase. z sic tale spaciũ vocabant locum. z ergo dicebant locũ esse quãdam dimensionem separatam penetrãtẽ z recipientẽ oĩa. q̃ tamẽ hz latitudinem longitudinẽ z profunditatem. Et dicebãt eã separatam. eo q̃ nõ est q̃lificata aliq̃bus dispõibus q̃lificatiuis ꝓmis aut secũdis. sz illa motiua nõ sunt idonea nec fidedigna vt eis adhibeat fides ad aliquã conclusionẽ Ex illis inferr conclusio q̃ habet quatuor ptes. ꝓma patz ex dictis supius. Scõa pars patz. quia si ponẽda esset talis dimensio. tũc esset possibilis corpoꝝ penetratio. cuius oppositum patz ex rerũ experientia. Etiã talis dimẽsio vel esset substãtia vel accidens. nõ aũt substãtia. qz suba de se nõ habet dimẽsiões nec accñs. qz accñs p se existere naturaliter nõ põt Etiam tercio. qz si aliquod ens moueat de loco ad locũ. tũc etiã mouet cum eo q̃quid est inter eius latera. z ita locꝰ habebit locum. cũ quelibet dimẽsio sit locus vt deducit Aristoteles. Sed tercia z q̃rta partes patẽt ex declaratõe maioris Ad rões. ad primam dr q̃ oĩa motiua antiquoꝝ deficiunt z in aliquo peccant Ad scõam dr q̃ locus est forma accñtalis. sed antiqui volebant q̃ eẽt forma substantialis

Querit quarto. Utrũ sufficienter sub numero octonario: cõprehẽdant mõi eẽndi in alio ꝓ pte affirmatiua q̃siti est phs in textu. Sz q̃ sint pauciores ꝑbat. ꝙa locus est in aliq̃ sicut forma g̃ aliq̃d est in loco quinto mõ. Et q̃ sint plures probatur. quia aliquid est in alio sicut in tpe. z etiã sicut in signo. igitur.

Haior. Ad determinandũ modos eẽndi in alio: se extẽdit diuersoꝝ artificũ cõsideratio.

Minor. Septẽ modi eẽndi in alio: q̃dã attributione diriuantur ab uno primo Conclusio. Igitur omnes modi in alio essendi: ad octonariũ possunt reduci.

Propositio maior patz breuissime sic. qz aliqui illoꝝ modoꝝ sunt reales. alĩ sunt rõis. z sic habẽt attributionem ad diuersos artifices. Minor ꝓbatur. qz ꝓprissimus modus essendi in alio est sicut locatũ est in loco. et ꝑ attributõem ad illũ prouenit alĩ modi. z quanto alĩ sunt illi ꝓpinquiores de tanto st verius. p illã regulã cõmunem. q̃cq̃d est alicui primo ꝓpinquius est in oĩbus ei similius. Et ergo ista diuisio octo modoꝝ eẽndi in alio est analogi in sua analogata. vt patz sufficienter in copulatis Cõclusio relinquit nota ex cõi doctoꝝ sufficiencia Ad rões. ad ꝑmam dr q̃ locus nõ est in aliquo sicut in loco. sed sicut in subiecto inquãtũ hz rõem accidẽtis. Ad scõam dr q̃ modus q̃ aliq̃d est in tpe reducitur ad octauũ modũ ꝑter sĩlitudinem hincinde reptam cũ vtrũq̃ sit mensura extrinseca. Sed modus quo aliquid est in alio sicut in signo est multum analogicus. et sic potest reduci ad quintum.

Querit quinto Utrz totũ posset a pte denoiari: z rõe ptis in seipso dici. Pro pte affirmatiua scõe ptis est phs in lrã Sed ps ꝑma patz exẽplariter. qz hõ dr sciens a scĩa q̃ est in aĩa. z totũ corpus dr albũ ab albedine q̃ẽ in superficie. Silr totꝰ hõ dr cecꝰ vel vidẽs fm oculũ Sz ꝑ pte negatia st argumẽta ĩ copulatz ĩtroducta z ibidẽ soluta

Haior. Et si ps nõ ꝑdicet de suo toto p essentiã: dr tñ de ipso p ꝑdicatõem denoiatiuam

Minor. Scõz ptẽ pt aliq̃d dici eẽ in seipso: sz nõ p se neqz ꝓmo Cõclusio. Põt igit totũ a pte denoiari et rõe ptis in seipso dici

Haior ꝓpõ hz duas ptes. ꝓma sic declarat. qz ꝑdicatio dr p eẽntiã q̃ denotat q̃ eadẽ sit eẽntia ꝑdicati z subiecti. vt dicẽdo albedo ẽ color. sz isto mõ nõ st idẽ ps z totũ. igit. Sz scõa ps patz. qz denoiatio attribuit alicui subiecto aliq̃n grã alicꝰ extrinseci. sic ignis dr calefaciẽs ꝑt calorẽ in aq̃. z sic a fortiori pt denoiatio fieri a pte. z sic dicim homiem eẽ bipedẽ vel capuciatũ Minor ꝓpõ hz silr duo ꝓplexa. ꝓmũ. ꝑbat. qz totũ pt denoiari a pte. vt patz ex declaratõe maioris. z sic ãphora vini pt dici ꝙtinẽs z cõtẽta z eẽ in seipsa si accipiat sĩl amphora z vinũ tãq̃ q̃dã totũ. Sed scõm pz. qz si idẽ eẽt in seipso fm se z ꝓmo seqret q̃ in ista locutõe ãphora vini est in amphora vini. amphora eẽt in ãphora fm se z vinũ in vino. Sz h̃ ẽ manifeste incõueniẽs vt manifeste declarat phs inductiõe et rõne Conclusio patz ex dictis z ex littera Aristotelis Corrolarium. ea que in phisicis Aristotelis sunt

determinata: dissoluunt q̃dam antiquoꝝ motiua Patz qz qñ arguũt si locus est tũc est in aliq̃.z sic loci erit locus sed hoc nõ cogit.qz nõ omnis modus essendi in est sicut aliquid est in loco.qz locus est supficies corporis locãtis et est in ipso sicut forma in materia. Ires arguũt antiqui q forma est locus z materia.qz forma recipit z materia. sed hoc nõ valet.quia modus recipiendi est hincinde eq̃ uocus.vt patet ex dictis

Querit sexto Utrꝫ vera sint q̃tuor p̃n cipia: que ad cognoscendũ quid ditatem loci p̃mittunt necãria. Pro pte affirmatiua est phs qui attribuit loco quatuor ꝓprietates tãq̃ q̃tuor suppões fm cõem famam omniũ concessas. ꝓma est q locus ꝓtinet id cuius est locus. ita tñ q locatuz nõ est aliquid loci. Scda est q locus proprius est equal' locato. Tercia q locus nõ deficit locato. ita q oñe locatum habet locum. qz si recedat ab vno loco intrat aliũ locum Quarta q in oñi loco quasi dzña loci inuenit sursum z deorsum. z ꝓter hoc res quãdo est extra locũ suũ. tũc naturaliter mouet ad ipm z quiescit in ipso Sed p parte negatiua z p̃cipue ꝓtra scdam suppoem arguit. qz locus est supficies. z locatum est corpus. sed supficies non adequatur corpori. igit. Minor probat. qz supficies habet tm̃ duas dimẽsiones. sed locus hz tres Scdo sic. omne ꝓtinens debet esse maius contento. sed locus est continens locatum. ergo nõ est equalis locato.

Maior. Sibi vendicat duas p̃mas: locus ꝓprius conditiones prememoratas. Minor. Loquendo de loco phisice z cũ moderatõe: sic de ipso verificantur due conditõs postreme Conclusio. Sũt igit quatuor suppõnes z principia p se nota: ad ꝓgnoscendum q̃d ditatem loci necessaria.

Propositio maior ptz inductiue. nã prima conditio ẽ tõis oñi loco. Sed q secũda ꝓditio cõueniat omni loco ꝓprio ptz ex rõe loci proprij. qz supficies que dz locus p̃prius corpis ꝓtenti continet ipm z nihil aliud. z sic est eq̃litas supficialis z eadẽ dyameter est mensura superficiei ꝓcaue ipsius loci z conuexe ipius locati. vt satis notum est

Minor patz silr. quia vera est tercia ꝓditio dicens. q locus nõ deficit locato. quia sp locatum in aliq̃ loco recipitur. ita q si exeat ab vno loco recipitur in alio. Silr vera est quarta ꝓditio loquẽdo de loco corpoꝝ generabiliũm z corruptibiliũm. siue de his que mouent motu recto. sic em̃ sursum z deorsum sunt dñtie talium locorum

Cõclusio ex dictis relinq̃tur nota Ad rões. ad p̃mam dz q locus est equalis locato q̃tum ad dimensiones quas hz fm cõtinentiam licet nõ q̃tum ad dimensiones q̃s habet essentialiter Ad scdam dz q licet corpus contines sit maius. nõ tamen supficies corpis continẽtis q̃ in proposito dz locus.

Querit septimo Utrũ cupiẽti bonã diffinitõem de loco assignare: ꝓueniat suã intentõem ad quẽdam q̃terminariũ dirigere. Pro pte affirmatiua est Aresto. q ponit q tuor ꝓditões circa quas dz versari intẽsio volentis bene ꝓstruere diffinitõem loci. prima est vt ostẽdat quid sit locus. Scda vt saluent oñes instantie que sunt circa locũ Tercia q ex diffinitõe data manifestentur ꝓprietates que insunt loco. Quarta q ex diffinitõne loci manifestet rõ quare aliqui disco: dauerũt circa locum. Et qz iste cõditiones possunt applicari ad quãlibet diffinitõem. ideo est facile cõtra eas argumẽta excogitare. z sic obiectões in presentiarum relinquo.

Maior. Suam intentõem oñes boni diffinitores: dirigũt circa primas duas cõditiones. Minor. Intẽtio cuiuslibet diffinitoris boni: vult duas postremas cõditiones obseruari Conclusio. Cupiẽs igitur bonã diffinitõem de loco assignare: debet intentõnem suã ad hec quatuor dirigere.

Maior ꝓpositio ptz sic. nam diffinitio est oro ĩdicãs quid est esse rei. z hoc vult ꝑma cõditio. Silr ꝓgnitõ veritatis est solutio dubitatoꝝ. qz p eam statim habet enodatio difficultatũ q̃ faciebant dubitare. Sicut ex pfecta diffinitõe tonitrui facile est reddere solutõem plurũ accidentiũ circa tonitruũ apparẽtium Minor ꝓbatur. qz diffinitio cõpleta est mediũ in demonstratione q̃ demonstrant ꝓprie passiones de subiectis. Silr diffinitio ꝓpleta loci manifestat ea que insunt loco. z dat veruz intellectũ eorum. Et ideo faciliter pt ꝓpendi quare alicq errauerunt circa cognitõem alicuius diffiniti Cõclusio ptz inductiue de singulis. vt inductiue probatum est

Corrolarium. bene dz ab Aresto. q vnusquisq̃ diffinitur pulcherrime: si p̃dicte cõditões fuerint obseruate ptz qz tunc diffinitio redditur integra z ꝓpleta Et per hs vult q diffinitio loci ẽ pfecta q̃ p̃dictas ꝓditões obseruat

Querit octauo Utrũ diffinitio loci fiat certa: p q̃tuor Aristotelis p̃ambularia documẽta. Pro veritate z pte affirmatiua est phs q in littera enumerat q̃tuor p̃ambula ad certificatõem diffinitõis loci nõ obstante q hs q̃tuor ꝓprietates supius enumerate etiã conferãt suo mõ ad manifestatõem diffinitõis Primũ p̃ambulũ est q nõ fuisset quesitũ de loco si nõ fuisset ꝑceptus motus fm locum. Scdm q diuersimode aliq̃d dz moueri. vno modo p se sicut corpus exis in actu p se mouet nõ ad motum alterius Scdo mõ p accns. z hoc dupl'r. vno mõ mouetur ad motũ alteri⁹. ita tñ q natũ ẽ p se moueri sicut ps tã exis in toto pt diuidi a toto. z clauus a naui pt extra hi z moueri p se Alio mõ aliq̃d mouet p accns q nũq̃ sibi ꝓpetit moueri p se sicut accntia alicuius subiecti mouentur ad motũ subiecti. Tercium est de distinctõe loci cõmunis z ꝓprij. Quartum est q locatũ respectu sui cõtinentis est ab eo actu diuisum.

Maior. Duo prima documẽta sunt vera: z ad cognitionem loci conuenientia. Minor. Utrũq̃ reliquorũ documentorum est verum: et ad perfectam loci cognitionem necessarium Conclusio. Quatenus igitur diffinitio loci fiat certa: hec quatuor documenta preambula sunt necessaria.

Propositio loco maioris posita loquit de duobus p̃mis documentis. quoꝝ ꝓmum patz a silr. qz sicut transmutatio fm formam se hz ad materiaz. ita trãsmutatio localis se habet ad locum. sed materia non fuisset cognita. si non fuisset percepta transmutatio fm formam.

ſigitur ſi nō fuiſſet ꝓceptus motus localis nō fuiſſet ꝓceptus locus.in ſignū cuius dicit Areſto.q celo maxime attribuitur locus.eo q ſp mouet. Sil'r ptz ſcōm documentū.qz cognitio loci orta eſt ex cognitione motus localis. hinc eſt q Areſtoteles diſtinguit diuerſos modos ſm quos contingit aliq̄d eſſe in loco de q̄bus inferius dicet. ꝓſtat aūt q hec ſcire multū confert ad ꝓfectā loci cognitōem. Minor ꝓpō ſil'r complectit duo vltima documēta.ꝓmum ptz.qz diſtinctio loci in cōem t ꝓꝑium ē vera t neccāria ad plenā intelligētiam diffinitōis loci. Secundū ptz.qz locatū eſt in loco ſicut ꝓtentū diuiſum a cōtinēte.t hoc q̄dam nō attendētes poſuerūt locum materiā t formā Ex his omnib relinquit conclusio nota.

Corrolarium.ꝓtem nō eſſe in toto ſicut in loco:bene oſtendit Areſto.duplici ſigno.ptz ex mō eſſendi in.t ex modo motus quoꝝ vtrūq̄ habet affinitatez ad locum. vt patet in littera Areſtotelis

Querit nono Utrū hec ꝛō bene diffiniat locū:videlicz terminus corpis ꝓtinētis immobilis ꝓmum. Pro ꝑte vera t affirmatiua eſt ꝓbs qui ponit illā diffinitōem.t eaz declarat ꝑ tria q̄ cōiter dicunt de loco. ꝓmum eſt q locꝰ eſt continēs immobile. Scōm eſt q locus eſt terminus tertiū q locus eſt ſimul cum locato.t ex illis tribꝫ cōcꝛdat diffinitio.ergo eſt bona Sed ꝑ ꝑte negatiua t cōtra diffinitōem arguit primo ſic.terminus corpis ꝓtinētis eſt ſupficies eius.ſed locus nō eſt ſupficies.g̃ non eſt terminus. Minor ꝓbatur.quia locus ꝓtinet locatū nō ſm ſupficiē tm.ſed ſm totā quātitatem eius Scdo ſic ꝑtes loci t locati ad eundem terminum copulant.ſz hoc ſtare nō pōt de ſupficie corpis ꝓtinentis

Maior.Diuiſio quadrimēbris ad venādū genus loci ſufficit:quorum tria Areſtoteles rationabiliter interimit. Minor.Bene ponitur ad ſenſum Areſtotelis:ꝓ dñtia completiua q locus eſt immobilis Concluſio Bona eſt igitur loci diffinitio:que omnibus conuenit que dicuntur de loco

Propoſitio vice maioris poſita patz verbi grā. quia oēs tractātes de loco dixerūt alterum quatuoꝛ eē locū ſcz vel dimēſionem ſeparatam vel materiā aut formaz aut ſupficiem corpis ꝓtinētis.ſed ꝓma tria ſunt ſuperꝰ inempta.ꝙre relinq̄tur q̄rtum.ſ.q locus eſt ſupficies corpꝛis ꝓtinētis immediata locato.t hoc totū tenet locū generis in diffinitōe. Minor ptz q ꝛō loci ē q ſit terminus corpis ꝓtinentis immobilis ꝓmū.licet em ipa ſuperficies locās poſſet tranſmutari.tñ ſitus t ordo reſpectu primi locātis nō variatur ſm ſpēm t rōem. Et hoc ꝓtendit Areſtoteles loquēdo de immobilitate loci. Vel vt alij dicunt locus nō variatur q̄tum ad illam ꝓtutem ꝓſeruatiuam locati q̄ eſt influxa a ꝓmo locante Conclusio relinq̄tur nota ex declaratōe ꝓbi. Et eſt ſenſus diffinitōis q locus ꝓꝑius eſt terminus.i.ſupficies ꝓtinentis ꝓmum.i.immediata locato t diuiſa ab eo.immobil' formaliter Corrolariū.Areſtoteles in ꝓdicamentis loquit ſm antiquoꝝ opinionē:dicens locū habere trinaz dimenſionem.ptz quia talis eſt Areſtotelis conſuetudo ꝑcipue in logicis ponere exempla antiquorum.licz oppoſitum determinet in locis ꝓtinentibus ad veritatem inueſtigandam Et quia q̄dam antiquorum dixerunt locū eſſe dimēſionem penetrantē corpus locatū.ideo ponit exemplū ſm illam opinionem.nam in idē redit quo ad ſuū ꝓpoſitū q̄ vult q locus eſt ſpēs quātitatis continue.

Ad rōes.ad primam ꝛō q corpus ꝓtentum eſt totū in loco.ſed corpus ꝓtinens ſolum tāgit ipm ſm ſupficiē eius.t ꝑ hoc ipm ꝓtinet ſm omnem dimēſionē Ad ſecūdam ꝛō vt pz in corrolario.qz Areſto.in predicamētis loquit ſm opinionem antiquorum

Cui quidem igitur corpꝛi ineſt aliquid.

Circa hanc litteram occurrūt duo dubia. Primū vtrū dici debeat de vltima ſpera:q ſit in loco aut localiter mota. Circa iſtud dubiū eſt ſpecialis difficultas ꝓpter cōtrarias apparētias. nā vltima ſpera mouetur ſm motū localem vt habetur octauo huius.ſed motus ſm locū ꝓſupponit ſuū mobile habere locum. Ecō tra videt ex eo qz vltima ſpera nō hz aliqꝫ corpus extra ꝓtinens eā quod requirit ad hoc q aliquid ſit in loco.vt ptz ex ſupradictis.hinc eſt q ꝓbꝝ in phia famoſoꝝ diuerſe fuerunt ſententie de loco vltime ſpere. Et qz ſnīa Theomiſtij t doctoris ſancti eſt ꝓbabilioꝛ. ideo ſm illā ſequētes ponūtur ꝓpoēs

Maior. Oīe corpus inclusum in alio ſeparato cōtinente:eſt in loco ꝓpꝛie et per ſe.

Minor. Minime eſt in loco ꝑ ſe et ꝓpꝛie: vltima ſpera carens tali extrinſeco ambiente.

Concluſio. Poteſt igitur ſuarū partiū gratia:in loco dici vltima ſpera.

Propoſitio maioꝛ ptz ex ꝓma ꝑticula diffinitōis loci. Sed minoꝛ ptz.qz vltima ſpera non habet aliud corpus extra continens.g̃ nō eſt ꝑ ſe t ꝓpꝛie in loco.vt pz ex eadem particula diffinitōis Concluſio ꝓbat.qa ex motu locali ꝓceptus eſt locus.t ideo alicui eo mō attribuitur locus.ſicut ei attribuitur motus localis.ſed vltima ſpera non mutat locum ſm ſe totam.ſz ſm ſuas ꝑtes.quia realiter ſm diuerſa loca ꝑtes ſibijnuicem ſuccedunt.t ita toti ſpere attribuitur locus ex relatōe ad ſuas partes Corrolariū.de loco t motu vltime ſpere: q̄rundam poſitōes nō ſunt admittende. Ptz qz Alexander dixit q vltima ſpera nullo modo eſt in loco neq̄ mouetur ſm locum.ſ.neq̄ ſm ſe totam neq̄ ſm eius ꝑtes. Sil'r Auicenna partim ſequens alexandrum dixit vltimam ſperam nō eſſe in loco.neq̄ eius motū eſſe ſm locum.ſed dixit illum motum eſſe in ſitu inquātum partes variant ſitum ſuum reſpectu aliorꝫ corpm q̄ vltima ſpera mouet. Alij vero ſicut Auempote t Auerrois dixerunt q vltima ſpera mouet localiter.ſed nō oportz q habeat corpus extra ꝓtinens.ſed ſufficit q habeat corpꝰ circa quod mouetur localiter. Et Auerrois admiſit q vltima ſpera habet fixionē in ſuo motu ꝓpter immobilitatē centri.q̄re etiam videtur eſſe in loco ratiōe centri.vt vult Albertus. Sed omnes iſte opiniones reꝓbantur in copulatis.ideo ſtandum eſt cum concluſione. Ad rōnes quid ſit dōm ſufficienter patz ex dictis. Sil'r rōnes ꝓbātes locū non eſſe ſoluunt in littera.

Queritur ſecūdo Utrꝫ loci naturales ad ſuū locatū ꝓprietates:ſint vere t ſibi naturales ꝓuenientes. Pro ꝑte affirmatiua queſtionis nunc mote eſt ꝓbs in littera.